

Златното яйце

(Приказка)

Живѣли самъ-самички на свѣта единъ дѣдо и една баба.

Кжщичката имъ била малка и петдесетъ и петъ години отъ тѣхъ по-стара. Били тѣ сетни сиромаси. За другаръ имали у дома си една стара котка — сива и кротка. А цѣлото имъ имане била красивата кокошчица — Качулатка.

Дѣ седне дѣдо, дѣ стане, навсѣкждѣ за кокошчицата дума ще подхване, че тя била злато, цѣло имане.

Веднажъ Качулатка снесла яйце, и то какво? Отъ чисто злато!

— Тичай, бабо! — вика дѣдо. — Тичай да видишъ чудо голѣмо! Качулатка ни е снесла яйце, гледай, голѣмо като сърце, цѣло златно-златчице!

Чула баба, хвърга хурка, съ единъ чехълъ на крака, изтичала при дѣда!

— Божичко! Какво яйчице! Златно-златчице! Радвай се дѣдо!

— вика бабата. — Съ туй яйце отъ злато ще живѣемъ богато!... Ще продадемъ яйцето за двѣ жълтички.

— Какво говоришъ, старо? Не двѣ, а петъ жълтици ще вземемъ! — казва дѣдото и грабва яйцето.

— Тъй, тъй! — ще купимъ крава, ще ни роди теленце, сиво-бѣло катъ момченце, всѣка сутринъ —